

Telefonun o çınlayan sesi. Söylene söylene, bir sağa bir sola dönüyorum. Yine bir koparan var beni bu tatlı sabah uykusundan. Elimi isteksizce ahizeye uzatıyorum. Telefonun ucunda o nefis İngilizcesiyle Mrs. Rohn: Mr. Gönenç, günaydın, geç kalıyorsunuz.

Günaydın Mrs. Rohn, hemen kalkıyorum, çok teşekkürler.

Kaç gündür bu hep böyle. Uykumdayken, rüyalarımdayken Türkiye'deyim. Sabahları gözümü açar açmaz Amerika'da olduğumu anlıyorum. Geleli iki ay kadar oldu, neden hala alışamadığıma şaşır kalıyorum. Çalar saatimi henüz tamir ettiremediğim için ev sahibem Mrs. Rohn'dan beni uyandırmasını rica etmişim. O da, sağ olsun seve seve bu görevi yerine getireceğini söylemişti. Öyle de yaptı. Bu günün ilginç bir gün olacağını ona da söylemişim.

Apar topar hazırlanıp yola koyuldum. Devam ettiğim University of Michigan'ın merkez binası önünde bizi bekleyen otobüse doğru hızlandım. Otobüs hareket etmek üzereydi. İyi ki de uyandırmış beni Mrs. Rohn. Meğer son gelen de benmişim. Az sonra Detroit'e doğru yola koyulduk.

Beni konuk edecek zenci aileyi bayağı merak ediyordum. Gerçekten güzel bir uygulamaydı bu. Üniversiteye yeni gelen yabancı öğrencileri yakın yerleşim birimlerinde oturan bazı aileler hafta sonu konuk ediyorlar. Çoğunlukla ilgi duydukları ülkelerden gelen öğrencileri tercih ediyorlar. Böylece o ülkeyi ve o ülke insanını birebir tanıma olanağını elde etmiş oluyorlar. Diğer taraftan yabancı öğrenciler de Amerikan yaşam biçimini yakından tanıma şansını yakalıyorlar.

Otobüste kimler yoktu ki; Korelisi, Japonu, Afrikalısı, Avrupalısı, Asyalısı hani deyim yerindeyse öğrencilerden kurulu uluslararası mozaik oluşturmuştuk.

İki saat kadar süren bir yolculuktan sonra Detroit'e ulaştık. Büyükçe bir otoparkın önünde durduk. Bizi konuk edecek aileler, ellerinde isimlerimizin yazılı olduğu küçük pankartları neşe içinde havaya kaldırmışlardı. Topluluğun tam ortasında, isminin yazılı olduğu pankartı tutan, yaşlarının altmışın üzerinde olduğunu tahmin ettiğim zenci çifti fark ettim. Doğru o tarafa yöneldim, elimi uzatıp ben konduğunuz Tekin Gönenç diyerek onları selamladım. Ne söyleyeyim, birbirinden sevimli bu iki tonton insana ilk görüşte kanım kaynamıştı. Arabalarına atlayıp

doğruca evlerine yollandık. Zevkle döşenmiş güzel bir bahçesi ve garajı olan tipik bir Amerikan evi. Kendimi daha ilk anda evimdeymişim gibi hissetmeye başladım. Alışıl gelmiş tanışma sohbetlerinden sonra, laf lafı açtı ve şu soruyu sormak geldi içimden:

Mrs. Williams, başkası değil de neden bir Türk öğrenciyi tercih ettiniz.

Fazla seyahat edemiyoruz Mr. Gönenç, İspanya, İtalya ve Yunanistan'ı gördük, ama Türkiye hep gitmeyi düşlediğimiz ülkeydi.

Bunun üzerine Mr. Williams ekledi:

Bir de bizim bölgeden sorumlu, çok saygı duyduğumuz hekimimiz var, Türk olduğunu yeni öğrendik. Ender bulunan iyi insanlardan. Burada çok büyük ün yaptı, çok seviliyor. Birazda sizi konuk etmek isteyişimizde bu hayranlığın etkisi var. Doğal olarak merak etmişim.

İsmi neydi o doktorun?

Mr. Andör.

Mr. Andör mü dediniz?

Evet, Mr Andör.

Düşünmeye başladım, Andör pek öyle Türk ismine benzemiyordu. Yanılmış olabilirlerdi.

Gerçekten emin misiniz, Mr. Andör olduğundan.

Evet evet, dilerseniz kartvizitini getireyim.

Lütfen Mr. Williams.

Mrs. Williams telefonun yanındaki adres defterinden çıkardığı kartviziti bana uzattı. Bir de ne göreyim, kartvizit Dr. Baha Önder'e ait. Bir daha, bir daha baktım, gözlerime inanamıyorum, bu bizim Baha ağabeyin tam kendisi. Dünya ne küçük derler ya, tam da öyle işte. Tarifsiz heyecanlanmışım. Sivas Lisesinde öğrenciyken tanıdığım, İstanbul Üniversitesinde Eczacılık Tahsili yaptığım yıllarda Sivas Talebe Yurdu'nda beraber kaldığımız, ağabeyimle birlikte İstanbul Tıp fakültesinde okuyan Baha ağabey. Çok ama çok yakın dostluğumuz olan Baha ağabey. Gözümü uzun süre kartvizitten ayıramadığımı merakla izleyen ev sahiplerine döndüm:

Sizin doktorunuzu tanıyorum, o benim çok yakın dostum, dilerseniz hemen telefon edebilirim.

Şaşkınlık bu sefer yer değiştirmişti. Bu iki tonton zenci hayret ve heyecan içinde birbirlerine öylece bakıp kaldılar. Yerimden kalkarak, telefona doğru yürüdüm. İzninizle telefonunuzu kullanabilir miyim?

Elbette dediler. Ve beni izlemeye koyuldular. Telefon uzun uzun çaldı ve sonra karşımda Baha ağabey.

Merhaba Baha ağabey, ben Tekin Gönenç, Sivas Lisesi'nden, İstanbul'daki talebe yurdundan, hatırladınız mı?

Yahu nasıl hatırlamam, ne güzel sürpriz bu, nasılsın, nerelerdesin?

Ağabey ben Amerika'ya University of Michigan'a, Psikofarmakoloji eğitimi için geldim. Şu anda da Detroit'de bir Amerikalı ailenin konukuyum. Sizi de tanıyorlar.

Çok sevindim, hiç yerinden kıınıldamıyorsun Tekin, hemen oraya geliyorum. Bana adres almam için ev sahibini ver. Yarım saat içinde oradayım.

Türkçe konuşmamızı büyük bir ilgi ile izleyen Williams'lara : Dr. Önder buraya geliyor, adres için sizinle konuşmak istiyor. Dediğimde şaşkınlıkları, sevinçleri birbirine karıştı, Mrs. Williams üst üste: Bizimle mi konuşacak, sahi Dr. Andör buraya mı geliyor derken ahizeyi eline tutuşturdum. Konuşurken Mrs. Williams'ın sesi titriyordu, bir kaç defa: İnanamıyorum, inanamıyorum Dr. Andör, sahi siz bize mi geleceksiniz. Ne kadar mutluyum bilemezsiniz dedikten sonra adresi verdi. Gerçekten karı koca çocuklar gibi sevinçten uçuyorlardı. Mrs. Williams kendini toparlar toparlamaz telefona sarıldı. Ne James'i ne Jane'i ne Suzan'ı kaldı, bütün tanıdıklarını tek tek aradı. Söyledikleri de hep aynıydı: Biliyor musunuz Dr. Andör az sonra bizim eve geliyor.

Elbet ben de bu manzara karşısında bir Türk olarak çok etkilenmişim. Doğrusu konukluğum da ayrı bir renk, ayrı bir ivme kazanmıştı. Daha yarım saat dolmadan Baha ağabeyin arabası göründü. Hepimiz koşuştuk, çok heyecanlı bir karşılamaydı bu. Ev sahiplerimi selamladıktan, hararetili, nostaljik sohbetlere daldıktan sonra onlardan izin isteyip doğru Baha ağabeyin evine gittik. Ailesi ve yakın dostlarıyla saatlerce sohbetimiz sürdü. Zaman su gibi akıp gitmişti. Sabah tekrar buluşmak üzere, beni konuk olduğum eve geri getirdi.

Ertesi gün kahvaltayı orada yaşayan Türklerle birlikte yapmak üzere Baha ağabeyle şehrin ana caddelerinden birindeki Türk kahvesine gittik. Çoğu hekim olan Türkler bizden önce gelmişlerdi. Onlarla tanışmak benim için büyük mutluluktu. Mesleklerindeki başarılarının yanında birçok sosyal ve sanatsal etkinlikleri de beraber yürüttüklerine tanık oldum. Müzik olsun, resim olsun, edebiyat olsun, güzelliklerin her türünde inanılmaz çabaları ve imzaları vardı. Ülkemiz adına onurlandım gururlandım. Hani bizde tıp fakültesini bitiren hekimler için bir söz vardır ya, ben onu biraz değiştirerek söylemek istiyorum; Tıp fakültesinden hekim olarak çıkan bizim hekimler, hekimliğin yanında başka konularda, özellikle sanatta da çok başarılıdırlar. Bu tür güzelliklere yaşamım boyunca çok sık rastlamışım.

Tekin GÖNENÇ